

Přijeli jsme na jakartovický nádraží něco po devátý hodině a kolem deseti už jsme vylezli na Koňák. Jak já, tak Joe jsme se zhroutili u ohniště na kládu a sípavě pokuřovali.

Jezdili jsme spolu už od nepaměti a srostli jsme tak, že co začal říkat jeden, byl schopnej druhý bez škobrtnutí dokončit. Naší oficiální hymnou bylo *Ted' všichni Kalifornané se za vás pomodlí* a prakticky jedinej nesoulad mezi náma nastal někdy v devadesátým, kdy Joe zahájil tuhou pomlčkovou bitvu ohledně toho, jestli by se měla psát přezdívka uprostřed nebo před jménem, to znamená a) Franta Joe Křivochcálek nebo b) Joe Franta Křivochcálek. Celej problém pak nějak vyčichl a život se vrátil do starejch vyjetejch kolejí.

A jak jsme si tam tak seděli, zarachotila dole pod kopcem padající břídlíce.

"Že by návštěva?" nadhodil Joe zamyšleně.

"V pátek v deset? Hajnej?" zauvažoval jsem. Joe mávl rukou.

"Blbost. Každý přeci ví, že hajnej chodí v sobotu ráno - a to jen tenkrát, když se před tím mluví na kempu o politice."

"No dobře," povídám. "Tak co to teda bylo?"

"Srňka?" navrhl.

"Ha-ha. Už jsi tady někdy viděl srňku?"

"To byl návrh," ohradil se dotčeně. "Zkus to sám, ty chytřej." Protáhl jsem mozkovej závit.

Pašeráci

Napsal uživatel Robert Čapek - Farář
Pátek, 10 Zář 2004 04:00

"A co takhle," povídám, "kdyby tu byli pašeráci?"

"Ha-ha," udělal Joe. "Už jsi tady někdy viděl pašeráky?"

"Seš vůl," mávl jsem rukou. "Proč by ne? Na polský hranice to není ani třicet kilasů."

"No dobře, ale co by podle tebe měli pašovat?"

"No co?" rozhodil jsem rukama. "Co by? Poláci propašují úplně všechno. Na západ vodsud' je Krnov, to máš dost velký město, tak mi neříkej, že tam nedělají něco, co by v Polsku letělo." Chvilí bylo ticho a pak mě osvítilo.

"Mám to!" zařval jsem, až Joe málem spadnul z klády. Zabodl jsem ukazováček do tricepsu: "Varhany!"

"Va-co?" vyvalil oči.

"Jasný jak facka, usmál jsem se. "Kdo je papež? Polák. Která země má tudíž nejvíc kostelů? Polsko."

"Levnej způsob, jak získat varhany na sedm?" Zapojil se Joe.

"Pašovat." Chvilí bylo ticho.

"Ale dovedeš si představit, kolik na to musí být lidí?" zasmušil se. Pak řekl: "No fakt. To máš píšťaly, měchy, registry a tyhlencty šlapky?" Vyděsil jsem se.

"Neblbni, dyť to jsou varhany do kostela a ne do šantánu!"

"Ale ne," zasténal. "Já myslím ty? bedajle!"

"Jó, pedály!" sprásknul jsem ruce.

"No tohle."

"A co píšťaly?" nadhodil jsem. "Kolik mají takový varhany baj voko píšťal?"

"To prej jde kolikrát do tisíců," zamračil se Joe, ale hned zazářil: "Ale ty tenký by se daly nosit po otepích, ne?"

"No, takže je to jasný," uzavřel jsem celou debatu. "Přes Koňák nám vede pašerácká stezka na Bielsko-Bialou."

A v malý chvílce ticha, která následovala, se nám před očima objevil náš flek, jindy poklidnej až nudnej, kterým pod pláštíkem noci prochází karavana tvrdejch chlápků s prstama na spouštích reborbérů, záda obtěžkaný dlouhejma basovejma píšťalama, za nima další, potom ti, co nesou měchy, registry a pedály a nakonec cháska těch víc rachtickejch, kteří se vláčí s nůšema tříčárkovanejch áček. Zpátky do reality nás vrátilo zachrastění břidlice rovnou pod kempem.

"Už jsou tady!" syknul Joe. "Schovej se!" Hodili jsme sebiou za břidlicovou zídku a vykukovali.

Tříštěné břidlice zesilovalo, zpoza mraků vylezl měsíc a profiltrovanej větvema borovic osvítil koňácký kempy jako strašidelná lucerna. Kroky se blížily čím dál víc a na hřeben se vyhoupl první člověk. Hrbil se pod těžkým nákladem skoro až k zemi. To, co měl na zádech, vypadalo jako dlouhá, dlouhá roura od kamen.

Pašeráci

Napsal uživatel Robert Čapek - Farář
Pátek, 10 Zář 2004 04:00

Tato povídka získala Cenu psavců na Trapsavci 2000.